

Винаги ли раните от детството след време се отразяват, тоест когато вече сме на 20-25 г.? Ето за какво иде реч. Запечатал ми се е един спомен, от който не мога да се отърся. Една вечер, понеже имахме много гости, които останаха да пренощуват у нас, се наложи да спя в стаята на родителите ми. Тогава бях на 10. Татко явно искаше секс с мама, защото настояваше да легне върху нея, а тя се дърпаше и казваше: не сега, изморена съм, остави ме, не ме насилвай пак... Помня и колко дълго плака след това тя, макар и тихичко. Не знам дали мама заспа, но аз не можах. Днес, когато вече съм на 24 г., видя ли приятелката ми да плаче в леглото, и се стопирам, просто не мога да се възбудя. При това, без причината да е в мен, без да я наранявам и обиждам. Просто, да кажем, тя се е сетила за някоя стара връзка и ми споделя, но се разстройва и започва да плаче. И тогава онзи спомен отново се връща.

Калоян

Здравейте Калояне,

Ах, тези тихи, понякога толкова тихи женски сълзи, през дългите нощи. Тези дълги нощи, когато тя е полегнала до съпруга си или приятеля си. Някои казват, че това е хлипане, а не плач. Може и да е. Но сълзите са факт. И са много солени и са много горчиви. За тези, които не вярват, защото винаги има и такива люде, ще цитирам едно малко известно стихотворение, написано от перото на сина на дядо Петко Славейков, поета Пенчо Славейков. Та чуйте го:

Плакала е горчиво нощта,
Плакала е мълком сирота,
Че за нея белий ден нехае,
Че не иска той дори да знае
Туй що мъчи нейното сърце
И каква й скръб тъми лице...!

И когато сипна пак зората,
От сълзите на нощта земята
Бе покрита с бисерна роса:
И по всяка капчица - сълза
Се огледва белий ден сияен -
И усмихнат мина пак нехаен.

Просто нямам думи за коментар. А откъде сълзите на нощта? Ами и те момичетата, девойките и жените имат своите много неприятни спомени, които носят в душите си. И не могат да ги преживеят. Като Вас, като всички нас, които сме мъже. Ето защо са горчивите сълзи през нощта на жените. За разлика от тях, ние почти не плачем. Казвам само – почти. Ала лошите спомени развалят настоящето и при тях и при нас.

И така, сега конкретно. За себе си аз имам едно мнение, което така не се промени през годините, на моята практика като лекар-сексолог. И то е престъпление, повтарям престъпление е двама зрели хора, мъж и жена, да се любят в стая, където присъстват ужим спейки невръстни дечица. Това е престъпление във всеки смисъл на тази дума спрямо тези дечица. Защото всъщност зрелите люде неосъзнават, че по този начин нанасят тежка психо-травма в тяхната все още крехка психика. И най-вече на бъдещата им психосексуалност, която започва да се оформя в една много ранна детска възраст. Защо така?

Родители, настоящи и бъдещи. Един феномен в детската медицина, през средата на 20 век д-р Бенджамин Спок в неговоти научни трактати пише многократно, че малкото бебе трябва да спи отделно от родителите си при всички обстоятелства. И не само отделно, а и обезателно в отделна стая. И по-нататък, подчертава – никакви компромиси, ама никакви компромиси! И е прав докторът, много прав! Вие много добре знаете защо! Ама

детето плаче, когато е само. Аз казвам – нека плаче сега, за да не плаче тогава, когато е вече зряла жена или зрял мъж! Нали?

И още веднъж. Доктор Илия Врабчев предупреждава, че любенето на двама зрели хора, мъж и жена, в стая където спят и невръстни дечица е ПРЕСТЪПЛЕНИЕ!

И пак – защо така? Ами за оформяне на пола на даден индивид има два основни периода. Първият, веднага след зачеването. Това е така нареченият хромозомен пол. След това в развитие на зародиша се оформят неговите гонаден, генитален и нервнo-церебрален пол. Идва раждането и веднага още след първата му година в новия човек, се оформя неговият психичен пол. Сиреч вторият етап в неговото полово съзряване Психосексуалното. Веднага след раждането, та чак до завършване на пубертета му. Че и по-нататък.

И сега малко по-подробно. При първите няколко години новият човек определя лично за себе си към кой от двата човешки пола принадлежи. Светъл пример. Гошко казва „Аз съм мъж, защото пишкам прав като татко и имам пишка, като неговата. Съответно връстницата му Марийка казва „Аз съм момиче“. След 4-5-тата им година следва осъзнаването в Гошко и Марийка за тяхната бъдеща сексуална социална роля. Пак светъл пример - Гошко казва: „Като порасна голям ще се ожена за Марийка и тя ще ми роди деца“. Съответното изказване в тази възраст намираме и при Марийка. И забележете – пубертетът и при двамата е още много далеч. Сиреч в тези две още много малки деца още от сега Природата полага техните бъдещи сексуални функции. И точно затова аз сега се обръщам към настоящите и бъдещите родители.

Дами и господа, не забравяйте нито за секунда, че двете детски очички на вашето дете ви гледат непрекъснато. Не забравяйте, че то ви слуша ден и нощ. Не забравяйте, че точно Вие двамата, неговите родители сте модела за неговото бъдещо полово поведение. И ако детенце е момче – възпитавайте го като мъж. Ако детенце е момиче, то го възпитавайте като жена. Това е лично ваше задължение и освен вас няма да го направи никой друг! А нощем, когато ви се люби - много внимавайте, това да не става в стая, където е и ТО. Защото То интерпретира случващото се около него по съвсем невероятен начин и от тук крачката за увреждане на неговата още незряла и детска психосексуалност е много малка и къса. За жалост, последиците за То, когато стане Той или Тя са много отрицателни. И още – бъдете пред То естествени и зареждайте с обич както вашите взаимоотношения, така и отношенията си с него. Защото точно така в неговата душевност се изграждат основите, когато вече То е Той или Тя – да обича и да бъде обичан. И тогава наистина нощем няма да има горчиви сълзи и лоши спомени! Това

е.

Това е, ама има и още. С какво се лекува всичкото това? Ще бъда пряк и точен. С любов! Ама с много, много, ама истинска любов. Защото и друг път съм казвал: „Човешкият живот е като реката – тя не може да се връща назад, не може! Само напред, а спре ли - става блато!". И така – много, много истинска любов. И ето че дойде ред и на едно посвещение. Любовно. И затаете дъх. Написано е от един ангел на Любовта - безсмъртната Петя Дубарова.

Посвещение

В студените нощи, когато пиан
Сънят се търкаля на моят таван,
Когато луната тъмнее от грях,
Когато увисва над мен моя страх,
Обесен на острия ръб на нощта,
Подавам ти своята бледа ръка-
На теб – непознатия, смугло красив,
Потаен и питомен, жаден и див,
Едва деветнадесет години живял,
И всичко опитал и всичко видял,
Подвластен на никого, ничий, сам свой,
Тръгнал към мене и истински мой
И падал по пътя си, плакал, грешил,
Но нежност момчешка за мен съхранил.
Ръката ми – властната, жадно поел,
Единствено с мен ще си толкова смел!
Ела! Ще измием луната от грях!
Ще хвърлим трупа на умрелия страх,
Ще пеем с тътнежния корабен глас
На морската нощ във добрия Бургас.
А после, когато тя тръгне назад
И слънцето бликне над нас благодат,
Мечтата надраснал, усмихнат, смутен,
Ще тръгнеш реален до мен в моя ден!

И винаги, когато чета стиховете на това морско момиче, което ние хората загубихме поради насъщната си глупост, или пък чувам песни, написани по тези нейни стихове аз също си плача. Казва се тогава: „Няма лошо!“.

И накрая една прекрасна песен, която е сред най-хубавите български дуети - "Детски спомен", изпълнен от Кристина Димитрова и Орлин Горанов, музика Димитър Пенев, текст Иван Тенев.

{youtube}R2n31_-Cp3Q{/youtube}

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт